

A. D. 1941.

År 1941 blev ett minnesvärt år för vår släkt. När vädret runt omkring oss skiftade i het och själviskhet, byggde murer, som skilja. Kunde vi förloras i obunden gemenskap. Lin glad och god Samvaro. Vi är tacksamma för den gemenskap, som år 1941 gav oss.

Den 18 mars var det Storpräst. mars 80-årsdag. Med glädje och spänning såg vi fram mot den dagen: med glädje därför att vi bara skulle vilja fira Lina. Mamma riktigt den dagen för att tacka henne för allt; spänning och oro, därför att Lina Mamma inte varit så mycket under jan. och febr. månad. Skulle vi följa henne? Det var en ständigt återkommande. Men vi hade på glädjen och började ordna för dagen. Så Lina Mamma kom brev från Paul och Margit i Løse, som inbjöd syskonen att med hustrur och män och nämligen med en eller annan älskling att komma.

Lin Læsa prästgörs för att Læsas omkring
Mamma på hennes högtidsdag. Sannolika Læsa-
kan svarade omedelbart "ja" och det var ju
klart, att varenda en av oss ville vara med
den dagen. Och sin vår oändligt stora glädje blev
Mamma så lycklig sin sin kära, att han kunde
känna sin Læsa.

Redan den 17 mars samledes de långväga
gästerna från Uppsala och Stockholm jämte
Mamma i Læsa och den 18 på morgonen
kunde vi väcka Mamma med psalmsång
och lyckaöskan. Naturligtvis saknades inte
det traditionella kaffet. Så småningom voro
alla samlade och vi kunde Læsas för att
sjunga "Farsers psalm", som bli vår psalm
i alldeles särskild mening, "Lova vi jag
Herran, Herren", ps. 5. - och en kort morgonbön.
Så vidtog gläd och gemtlig samvaro om-
kring "älskmodern", som ungdomligt och
värdig framträdde i kretsen av sina nära
barn. Högtidsmiddagen blev en verklig
"festmåltid", inte så mycket genom det, som
beröds, utan snarare genom festföremålet

- 80-åringen - och det i bästa mening för-
liga lemnor, som präglade släktvaran. Den lock-
ande glädje, vi alla kände och den ensträ-
liga viljan att ge sina mammor ett rikligt
starkt och levande uttryck av våra känslor
för henne inte bara idag utan alltid. Den lång-
rad inspirerade till känslor av så gott
som samtliga de närvarande, vilka alla
var på sitt sätt gav 80-åringen sin hyl-
ning, drog fram något drag eller något minne
från gångna tiden, illustrerande mammors
rika och goda hjärtlag, själrennande
kärlek, outtröttliga omsorg, om oss barn.
Ofta nämndes mammors brev till barnen såsom
särskilt värdefulla och innehållsrika. Och
alla ha vi säkert givit många brev från mam-
ma såsom något av våra gemensamma värde-
fullaste innehåll, gemensamma skatter. Na-
turligtvis nämndes vid många tillfällen Papp-
as namn och tacksamma tankar förtäckas
inför minnet av honom. Vi äro blanda de
lyckligaste människor, som ha sådana föräldrar,
ett sådant hem och sådana minnen.

— Denna märkliga högtidsdag hufvudsakligen ge-
nsam fotografering av en riklig fotograf. Det
har inte hänt någon gång förr vid våra släkt-
möten. Och det blev ett kunnigt och vackert
och "lyckat" foto, ett värdigt minne av dagen.
— Vid Lagers släktstämma voro vi alla
öfverens om denna stämvas skulle få
ersätta årets släktmöte. Likaså voro
vi öfverens om att denna högtidsdag var
något att tacka för och glädjas åt.

— Mämniskor, som höra talas om vå-
ra släktmöten, säga att det är något en-
stående och rent och förbjudligt och för-
hoppningsfullt. Kan en släkt med så
många medlemmar samlas lugn och skön-
kande och enastående samvaro, måste detta
också kunna ske i större kretsar stör-
re intressegrupper, ja, ju mer "kretsar"
och "intressegrupper". Ty vi mämniskor äro al-
la bröder, varsett stämning, språk, ras
m.m. Men kunna vi förståen, äro vi tack-
samma för den, kunna vi ansvara? Äro
vi villiga att ge vårt bidrag till gemenskapen

pen, att ge oss själva åt gemenskapen?
"Kärleken Rude, hand i hand

Låt oss samman syskon att vandra.
Samman oss bind med fridens hand,
Hjälp oss att älska varandra.

Hys våra steg i Jesu spår,
Låt oss att bedja Fader vår.
Kärleken Rude, led oss."

* * *

* *

Den 17 aug. 1941 fingo vi en ny anledning
att sammankomma med de flesta av vår
stäkts medlemmar. Det var Olles instana-
tion Linn kyrkherde i Nova. Redan den 14
aug. hade några av oss mötts vid Pappa-
grou i Simbo, 10. årsdagen av hans död.
Det blev en skina och rik högtid omkring
det avlidna lika akkusera minnet. Det är
inte tvärt för någon av oss att göra pappa-
rens bild levande för oss. Det var en regnig
dag. Davids bil från Kyrkofarna hade kallat
deras med en militärbil. Men dess värd
hade det oväntat väl. Så far vi nya tack-

sägelse emmen till de gamla.

Några av oss deltog också i gruppdagarna i Lundsbrunn - med god behållning för vår personliga del.

Redan på kvällen den 16 aug. ankomma de flesta systemen till Hova, där Nattvardsgång firades i Hova kyrka såsom inledning till Söndagens högtid.

Så in gick Söndagen, högtidsdagen, inte strålade ut ett ljus, men med en viss strålning regn, som drog till en del förändringar i programmet. Tanken hade varit att den prästerliga processionen skulle utgå från prästgården - med inställandet i spetsen. Därför blev inte. Var och en präster fick ta sin skrud på arenan och genom regnet skyn da till kyrkans sakristia. Högtidsstunden i kyrkan blev rik och alla blev omdömligt inställda i sitt sinne. Och det var ju huvudsaken. Vi gavs honom alla våra bästa önskningar. Gud välsigne "herden" i hans ansvarfulla och maktfullgärna

vär. — Allas predikan över Dopens betydelse
var god och mångfyll. Hans ämne var: Det
aförläsliga lifvæne. I. Det aförläsliga lifvæne
är det, när man, som själar är den aförläsliga,
kammer. Den stora Kungsvägen, förhållanden
idag, är kristi kyrka och församling, i nådens ord-
ning: ordet, dopet och nattvarden. II. Det är
ett lifvæne med aförläsliga möjligheter. —
Lunden, nådens djupaste orsak, måste bli
erkänd och borttagen. III. Det aförläsliga
lifvæne är ett lifvæne med aförläsligt an-
svar. — Det aförläsliga lifvæne har alltid ansvar
med sig. — Till dem eller lev. Det är inte Jesus Kris-
tus, som blir lidande, när vi försumma ett lif-
fälla. Men lider man det är vi, som bli lidande,
vi, som göra förkastelsen. — Gemenskapen
i prästgården under återstaden och dagarna
var skålande. Kareske det envis skålande
Requet utläste det bästa hos envar och
krang ass att ge oss själva åt gemenska-
pen och för gemenskapens skull. Det sjöngs
mycket om det var glädje och gammal. Ett par
moment i sångstunden böra nämnas:

prästgårdens barenen. Hova Sjöängs några ljuva
pigg visor, bl. a. Visan om Torkmässas by,
med refrängen: Hi och ho och hipp hurra,
jag bänner mig så glad, för att jag lever just
i dag. H. H. Biskopen och det övriga högvör-
diga prästerskapet sjöng med och gladdes
enkelt och hjärtligt och skanstolat. Så Sjöängs
en serie Sånger om hemmet: Jag hälsar dig,
Västgötarika, du gamla, du fria, Bevara Gud,
vår fasterland. Häftig är jorden samt i
himmelen, i himmelen. Låter det det mest
skrälande klockan inomhus, fastän bequet
skrälade utanför väggarna. Så skan det
vara, när Melina stannas - och andra
med för resten.

På måndagen hörs en improviser-
ad släktstämma med många goda och
givande inslag.

1) Brader Ruben läste upp en lång his-
toria om vår släkt. En sysling sin ass
posthumborska sidan, fru Gunn Kiesow i
Jäteborg, hade gjort ^{en} oerhålligen grundlig
utredning om vår släkt. Ett jättearbete låg

bakom utredning. Summan av kassanummer var
der, att vi voro befugnade rätt uppförda och
ned, på Libalinen, nerifrån och upp etc. med
så gott som samtliga förnämnda släkter i detta
anlägga land, bl. a. med Lillie häck, Sparre,

liksom och med en del mindre
hedersamma. Så det jämnar ut sig. Vi ha ingen-
ting att skryta över ut den synpunkten.
En önskipt av denna släkthistorieshistoria
skulle så emåningom liestänas samliga.
Släkthistorien var inte ännu inte helt av-
slutad.

2) Bröder Josef foreslog, att en del av
Pappas predikningar skulle utgivas i tryck.
Var och en av bröderna skulle verbligen stu-
dera de predikningar, han fått mottaga och
sin nästa släkthemöte framlägga resultaten.
Se av bröderna, som inte fått några predi-
kankoncept, skulle erhåna sådana av bröder
Paul.

3) Var och en av bröderna skulle sin nästa
släkthemöte berättat något el. några dagar ut
Pappas liv, som på ett hyfsat sätt kunde

göra någon klida och hans väsen beundade för
oss.

4) Linnor och Olof anhöro, att på hy-
da släkten Lin möte i Österså någon gång
under sommaren 1942. Dala var i Lin, men
de 80-årsdagen firades i Dala, ansågo
Ola att det vore Lymmerigen lämpligt med
släktnätets förtäggning Lin Dalarne. Vi
reste oss upp, begärde och tackade. Och
redan gläds vi åt den Sommerresan.

En programpunkt på måndagens pro-
gram bör kanske inte förbigås: förmiddagskaf-
fet hos den glada och goda och vänliga Tant
Gerda Lereh, som alltid hade en äppel saum
mat oss. Det var ett kaffebord, som över-
träffar det mesta, vi sett i den vägen. Så var
det sång och glädje som vara.

* * *
* *

Latt släktnäte - det är en förmån
som vi uppskatta mera för varje år, för varje
gång, vi få samles. Vi känna, att vi behöva
den gemenskapen, som våra släktnäten

Via ge oss. Vi ska vara tådda om våra släkt-
näten, säga vara på dem, säga oss om för dem.

Men våra släktenäten måste bli en appell
till oss alla. Det för inte bara bli en släktge-
meenskap. Det är för litet. Samma anda av
gemenskap och auktoritet måste gå utom-
för släktgränserna till alla, så vi arbeta
samma med, vandra samma med, mäta.
Vi måste leva in gemenskapens anda överallt,
arbeta in den, lida in den, bedja in den.
Vill vi det? Låter på gemenskapen så?
Är gemenskapen så värdefull för oss?

1942.

Detta är en kort tid i en släkts historia. Det flyr så fort. Och ändå kan det kännas så mycket; vara en stor rikedom. När vi kommer se tillbaka över det gångna året 1942, är vi alla överens om att det runnit bort så fort, men också att det gett så mycket, som vi idag måste tacka för. He vi inte avessamma mer än en gång tänkt på att det är som om vi beskyddades av en mäktig hand och att en fond av välsignelse häller på att delas ut åt oss, år efter år. Tillsammans tänker jag, att den fonden sammanlås genom Fars och Mors bön och bänner. Och nu för vi välsignelsen. Men de ges oss inte av en liffärdighet, utan med en beständ mening: att vi ska bli till nytta. Välsignelsen, vi föruttaga, ska göra oss mer helhjärtade, mer överlätna. Ett Paulus-ord, litet omvänd, passar bra för oss: Lovet vare Gud, och, passar bra för oss: Lovet vare Gud,

Sam välsignas oss i all vår nöd, Lått vi
genom den välsignelse vi själva undfå av
Gud, kunna bli dem sin välsignelse, vilka
äro stadda i oerhånda nöd. "Luk. 1:3, 4.

* * *

Den 18 mars voro vi samlade om-
kring min mamma på hennes 81-årsdag.
De flesta av barnen voro med. Endast de
längst bort boende sakades. Dagen blev
såsom alltid en stor högtidsdag för oss
alla. Mamma var ju också frisk o. glad
och strålande. Och så bli även vi glada och
strålande. —

Årets stora sensation var släkt-
mötet i förbort sin Österås utöfver Fa-
len. Alvar och Olaf hade inbjudit
den talrika släkten sin några dagars
god samvaro i sin Sammarstuga.
Trots den långa resan hade släkt-
medlemmarna relativt fullt i-
funnit. Några sigskan hade kommit
ensamma, utan både barn och barn
dessa ä knappast föredämligt. För

beraen äro släktnäma verkliga högtids-
fögar, som de glädjas ät långt i förväg
och minnas för hett hett och som stä-
kert kommer att ha stor betydelse
för deras utveckling. Familjen Ruben
sakades också. Familjen Paul hade
däremot kommit så mangrant som
möjligt. Tögel rider på hett också för-
senat 30 minuter på grund släkt-
mätet och äro cyklarna. Kronikören
måste förföra släktens tack till
familjen Pauls yngsta medlemmar för
deras ivet att vilja följa med.

Släktnämet i Österå står som ett
stolande minne bland släktnämetas
rad. Träts kristid och andra tvärigheter
gick det utmärkt. Elina visade sig vara
en enastående "matman" som kunde
trana - naturligtvis med vederbörligt bi-
stånd av maken Olaf. "De ha äro ett."
En syn var det att se Olaf fjärra häd-
fjärrad gås. Se bilden på nästa sida.
Ett par minnesrika utfärder gjorde vi.

Lundag cyklade vi till Telum och besågo dess
 Sevärdheter, bl.a. kyrkorna, Dales Fornst.
 (namnet har för Krönikeören smek av
 hemland) m.m. Stäkken fick Jippi på
 att fotografera sig på stora Torget, helst
 med Engelbrektsstatyn i bakgrunden

Olof fjämar fisk.

En annan dag cyklade vi
 till Sundborn, Carl Lar-
 sons hemsocken. På de
 dagarna blevo minnes-
 rika. Det var nämligen att
 vandra genom Carl Lar-
 sons gamla hem, där
 stod bevarat i samma
 skick som då konstnären
 bodde där. Hemfärden
 från Sundborn bjöd på
 underbara utsikter.

Vi minnas och många
 ljusliga eftermiddagsstunder i Söglän-
 san vid skogsbrynet minnas vi ack
 omkring kaffebaren. Och framför allt Lennas
 och Olofs uppförande och utgivande kärlek.

på Falu torg

Den Roön, då släktstäm-
man häns under ordförän-
deskap av bröder Sam
blev en minnesrik stund
säsam antist. Protokol-
let följer här nedan.

§1. Sam hälsade Sys-
taren och Syskonbar-
nen välkomna och
framförde ett tack till
Elinor och Olaf Sam
dristat sig att tala

endast släkten - hälsant. Värde av våra
släktstämman är obestridligt. De äro orol-
da att vara några dagars samvaro, där vi få
frödja bekantskaper och gemenskapen.
Vi behöva den sammankänning, som släkt-
stämmorna ge, för vår personliga del.

§2. Tugemar Nelin, i Kirkefarna, född
den 5 aug. 1941, hälsade välkommen
i släktgemenskapen. Släkten hoppas
mycket av denne sistfödda. "See facit."
Må han fortsätta, där vi sluta. "Judicque"

dig barn, du kära."

§ 3. Samt nämnde de, som vi saknade vid detta släkthemte: Mamma och de öfriga, syskon, vägrar, barnbarn. Vi skola tanka på dem, tacka för dem: Ruben o. Maj, Hillevi o. Alie, Luga, Kerstin. Helga Jansson nämndes ock. Ruben och Maj ha haft sina särskilda svårigheter och behöva vårt särskilda stöd i goda tankar och förbäner.

§ 4. Släkthemtet inbjöds nästkommande till kyrkofens prästgård. Lämpigaste tidpunkten ansågs vara omkr. mellan skiftet juni - juli.

§ 5. Till följande anföranden och andra skene en skriftlig hälsning ländes: Mamma, Fru Karin Jansson, Asby, Luga, Ruben och Maj, Ester, Alie och Hillevi, Abilda Jansson, Greta Andersson.

§ 6. Raskaderna för gravarnas skattel skene utbetalas med 3:- kr. pr man; tillsammans 22:- kr.

§ 7. Diskuterades frågan om att till

mammans hushållsiska. Lå han enligt med-
delande av David, hade beviljat län, besluts
att han skulle erhålla 100:- för födelse-
taget och 50:- kr. för julen, vilket betyder
en utdelning av kr. 11.33 pr man.

88. Till sist således vi omkring Fers
minne, släktens oförlikvärlige huse-
man. Var och en hade något drag eller något
minne att berätta. Oliver sa, att Fers
representerade glädjen i hemmet och
nämnde några län från sitt barn-
dom och ungdomstid. Josef: När han pre-
dikade, läste han texten och angav "ämnat
för en kort stunds betraktelse" och kunde
sedan nämna på ganska länge, 3 kvart
och 1 minne. Daniel talade om Fers
skallsäck. Sam: Leksaker på vinden.
Fers krav på sig själv o. andra: Ankiingen
ett mönster i flit m. m. el. acki sluta
skolan och böja i stallet el. ladugården.
Elias talade om, huru förstärkt Fers
var, när Elias talade om att han ej ville
bli präst. David: pappa var också posi-

liv, l.o.m. gent emot våra barnsliga predikningar. Paul berättade minnen från Pappas bänklår. Ant gav en levande bild av vår kära far. Hans minne lever. § 9. Till nästa år. Skulle vi studera Fars predikningar

§ 10. Till sist Sjängs Märlig är jorden och Sam avslutade med efterbön.

Olof med uppställning.

Alla dagarna voro fyllda av god samvaro och nyttig gemenskap.

Det släktmöte — det betyder god och glad samvaro, rika högtidsdagar att minnas under kammande lideri; det betyder något som man ser fram emot och längtar efter; det är en

kraftkärna, en förmån, en Tuggång; det
är något, var och en måste föga om -
för för. Våra släktemöten bli, vad vi
vilja göra den sin, om vi döga vårt "skrä"
sin släkten. "Må våra släktemöten alltid
bli ljuspunkter för släkten, Ljufäven för
samling och krafthämtning, för gemenskap.
Må de hjälpa oss till förjupat om -
för för hem och barn och framtid och
fasterland.

Tidvarv kamma,
tidvarv förvinna,
släkten följa (o) släktes gång.
Sårig förskunnas Toner från himlen
I Gållens glada pilgrimsång.

Dala-barnen